

πιστός του Ίσραήλ, κινδυνεύει από τους χριστιανούς.

"Ετσι το σῶμά του ξμεινε άταφο τήν ήμέρα εκείνη, γιατί ή υπόθεση πήγε σέ άνώτερα επίσημα σκαλιά, στο προξενείο. Άπό κάποιου παλαιού και γιομάτο βούλες πασκαπόρτι έβγαλε το προξενείο γνώμη ότι δέν μπορούν νά τόν πάρουν οί Έβραίοι κ' έτσι ή εκκλησία των παπάδων ενίκησε.

Τήν άλλη μέρα στη σκοτεινή κάμαρα ή γερόντισσα που τοΰδινε από εϋσπλαχνία λίγο ζουμί και λίγο γάλα, δέν εύρηκε στους τοίχους παρά τά κάδρα δυο γυναικων μέ τις αδιάβάστες ύπογραφές τους.

— "Η περιουσία του μαέστρου, είπε, και τά πέταξε στο ύπόγειο, γιά νά τά πουλήσει άργότερα στους Έβραίους γυρολόγους. "Ετσι δέν ξμεινε κανένας παρκαπονεμένος από το μαέστρο.

ΣΤΕΡΗΗ ΛΟΓΙΑ

Πάρε, ώ θάνατε, το στραγγιγμένο σῶμα και τά κούφια κόκκαλά μου. Σου τά δίνω όλα χωρίς χυμούς και πόθους. Τίποτα άλλο δέν παίρνεις έσύ, ώ θάνατε, παρά ένα κουρέλι τής ζωής.

"Ο'τι κι' αν είχα σέ ιδέες, σέ πόθους, τέ παλληκαριές, σέ ήδονές, σέ κινδύνους, σέ αγάπες, τά έδωσα άφθονα και μεθυσμένα στη ζωή. Και τούτη τήν ύστερη ώρα, πού λυγίζομαι και πέφτω, οΰτε πίκρα νοιώθω οΰτε καημό.

Τό φῶς το άντικρύζω σταθερά και χωρίς δίψα. Γύρω μου ύψώνεται και μέ περικυκλώνει ό θαυμασμός και το μίσος. Και στα δυο έβαλα τή βούλα τής τόλμης και τής άδυναμίας μου.

Σου παραδίνω, ώ θάνατε, κορμί στραγγισμένο, και δε θέλει οΰτε το θρήνο, οΰτε το δάκρυο, οΰτε το πένθιμο κυπαρίσσι. Πέταξέ το άστοργα γιατί τίποτα δέν τοΰμεινε γιά νά πονέσει.

Μά αν οί φίλοι και οί έχθροί μου, ή άδικημένη γυναίκα και το νόθο παιδί, θελήσουν κάποτε νάναζητήσουνε τά κούφια κόκκαλά μου από αγάπη ή από μίσος, τότε θα τους θερμοπαρκαλέσω το κρανίο μονάχα νά πάρουνε και νά το εκθέσουν σέ κάποια βιτρίνα. Μπορεί εκείνοι που σπουδάζουνε τά κρανία νά βρουν κάτι νά μου πουνε, καλό ή κακό, γιά ό,τι έδημιούργησα και γιά ό,τι έγκρέμισα.

"Ελα ώ θάνατε, σέ περιμένω άφρονα κι' αδιάκρυτα. Σου όρκίζομαι σ' ό,τι έζησα και χάρηκα, ότι σάντικρύζω σά φίλο που έρχεται στην πρεπούμενη ώρα. Πάρε το χιλιοπατημένο και χιλιοπιερασμένο μου κορμί, στραγγιγμένο από ιδέες, παλληκαριές, ήδονές, αγάπες, κούφιο, κουρέλι τής ζωής...

MIX. ΡΟΛΑΣ

ΤΕΤΡΑΣΤΙΧΑ

"Ιλξη

"Ας όνειρευτήκα συχνά μιάν άτρεμη γαλήνη, μέ τραβήξε μιιά θάλασσα στην άγρια τρικυμιά της, μέ πήρε κ' ένα μ' έκαμεν άχώριστο μ' εκείνη ένα της κύμα, ένα άγρυπνο παλμό μέσ στην καρδιά της.

"Απαντοχή

Στή μοναξιά που μέ ξεχνούν σάν το νεκρό στο μνήμα προσμένο μιιά καλόκαρδη μιάν άνθοφόρα Μοίρα' όπου και νάσαι θ' άκουστεί τ' ανάλαφρό της βήμα, όπου και νάσαι τήν κλειστή θα μου χτυπήσει θύρα.

Τί όμορφο

Τί όμορφο που είταν, τί λεικό, τί εύγενικό το χέρι, και το ποτήρι άτίμητο, κρυστάλλινο, όλο γύρω στεφανωμένο μέ κισσό και ρόδα, και τί μύρο και τί δροσιά είταν το πιστό που θάνατο έχει φέρει...

"Απόψε

"Απόψε, Πόνε μου, βαρύ κρασί θα σου κεράσω κ' εγώ σάν όλες μιιά, θα πάω χαρά νά ζητιανέσω τά χείλη που μου χλώμιασες θα βάρω, θα χορέψω κι άσεβα θα σ' είρωνευτώ κ' έμπρός σου θα γελάσω.

"Οραμα

"Απ' τά λαμπρά όπως διάβηκα Προτύλαια, παντοραίος πώς ό ναός άνάδινε πρώτη φορά μπροστά μου, πιδ θεός κι άπ' ό,τι ό πόθος μου τόν είδε στα όνειρά μου κι' έμεινα άσάλευτη έκσταση, και ίερό γιομάτη δέος.

Κοιμήδου

Φτωχέ κοιμήσου, ό ήλιος θα βγει πάλι αύριο και γιά σένα, τήν πείνα σου λίγο ψωμί θα βρεις νά τή σωπάσεις κι άπ' τήν πικρή σου τή δουλειά γλυκά νά ξαποστάσεις. τά δάση θα σέ καρτερούν σάν πάντα μυρωμένα.

Σάν ήλιος

"Ετσι, σάν ήλιος, πρόσκαιρα που νέφη έχουνε κρύψει θα λάμψεις πάλιν, ώ χαρά, μέσ άπ' τή μαύρη θλίψη. Σέ περιμένω κι από πρίν, πιδ ώραία, πιδ άχτιδοβόλα σκορπίζοντας τά σύννεφα που σέ σκεπάζαν, όλα.

Γυρισμοί

Μέσ στής καρδιάς μου τή φωλιά πανέριμη που είταν χρόνια κάποιον μου πόθοι μακρυνοί γυρνούν σά χελιδόνια. Και κάτι σάν κελάδημα βαθιά μου έχω γρικήσει... Μήπως τήνδόνι, που έμεινε βουβό, ξαναλαλήσει ;

MYRRIANA

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΜΑΣ

Στο στοιχειωμένο σπίτι μας άπ' το φτωχόν έξώστη Μάταια προσμένο ή "Ανοιξη νά μίς έρθει, ως άλλοι. Στεφρότοπος άπλώνεται γύρω, κι όλόρθα πέρα Στέκουν, άπαίσιον, τά βουνά, φρουροί του ριζικού.

Μόνο μιιά λεύκα στην αύλή, που οί γέρινές της ρίζες Τά θέμελα τ' άγλύκαντου σπιτιού κρατύν βαθιά. Χλωρός κισσός τριγύρω της τά φύλλα του τυλίγει, Χαιρέτισμα καλόβουλο στην έρμη μου καρδιά.

A. ΚΑΛΥΒΙΑΡΗΣ